

Harkai Lilla

rítus

kifésüli a szél a Duna hullámaint
a felhők betakarják

halványsárga
rózsaszín lila
türkizzöld türkizkék
sötétkék fekete

a boltozat színei
felfelé haladva a Gemenctől

a félsziget végére elkeskenyedik a föld
egy csoport a kilátó tetején egy pár
ugyanarra néznek
a parton állók

a kosok a bárányok
épp így bámulták
megadással révületben
a nap narancsszín bukását
Dünstekovében

levegő

a nincstelenség látszatszabadsága
a túlélés értelmetlensége
a komfort szorongása
a kényelem

hajnali háromkor kiszédelegni
a szorongás hámjaiban ébredni fel

szél borzolja a nyelvemet
a hajamat a bőrömet a Duna fodrait

acélszürke opálos víz
a sötétkék égbolton ezüst égitestek
a Gemenc fekete festékpaca
átöleli a folyót

téridő

mélyzöld erdő a hullámok
sűrűsödő fodrai
két kócska állat kergeti egymást

„nézd szerelmesek”
a hangodat hallom
fogtad a kezem lebegtünk
és a föld visszaringatta lépteinket

levegő a tüdőmből
ez az apró zuhanás és felszállás
az enyém

nem múlik el
nem múlik el a Duna

két repülő madár

felszakít